

ת"פ 24036/05/16 - מדינת ישראל נגד בלאל דאר חג יוסף, באסל חסן, מחמד מוסא

בית משפט השלום בראשון לציון

27 יוני 2016

ת"פ 24036-05-16 מדינת ישראל נ'
דאר חג יוסף (עציר) ואח'
מ"ת 24057-05-16

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. בלאל דאר חג יוסף
2. באסל חסן
3. מחמד מוסא

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חן כהן

הנאשמים הובאו על ידי שב"ס

ב"כ הנאשמים עו"ד אבו סייף

גזר דין

רקע.

הנאשמים הורשעו, על סמך הודאתם בעובדות כתב האישום, בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.5.16, בשעה 05:16 או בסמוך לכך, שהו הנאשמים, שהינם תושבי האזור, ברחוב הרצל בעיר ראשון לציון, וזאת מבלי שיש בידיהם אישורי שהייה ו/או תעסוקה כחוק.

באי כוח הנאשמים ביקשו לדחות את מועד הטיעונים לעונש על מנת להיערך לשם השמעתם. לפיכך נדחה מועד שמיעת הטיעונים לעונש ליום 7.6.16.

טיעוני הצדדים לעונש.

באת כוח המאשימה עתרה להשית, על כל אחד מהנאשמים, עונש של מאסר בפועל מצטבר להפעלת המאסר על תנאי, התלוי ועומד כנגד כל אחד מהם, מאסר על תנאי וקנס. לטענתה, הנאשמים, בעלי עבר פלילי רלבנטי, שבו וביצעו עבירה של כניסה לישראל שלא כדין ואינם מורתעים מהדין, ולפיכך הדרך היחידה להרתיעם היא בהטלת עונש קונקרטי מצטבר להפעלת המאסר על תנאי, בגדרי מתחם ענישה הולם הנע בין חודש מאסר בפועל לבין שישה חודשי מאסר. באת כוח המאשימה הפנתה לאסמכתאות מן הפסיקה אשר, לשיטתה, מבססות את עמדתה העונשית: עפ"ג (מחוזי באר שבע) 28704-09-12 **גאנזרה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.10.12), שם נדחה ערעורו של המערער, בעל רישום פלילי כבד, אשר הורשע בעבירה של כניסה שלא כדין לישראל ונידון לחמישה חודשי מאסר בפועל ולמאסר על תנאי; ת"פ (שלום באר שבע) 1349-11-15 **מדינת ישראל נ' דגאנמה** (ניתן ביום 9.11.15), שם דובר בנאשם, ללא עבר פלילי, שהורשע בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, ובשל המצב הביטחוני הושת עליו עונש של 40 ימי מאסר בפועל.

בא כוח הנאשמים ביקש לדחות את עמדת המאשימה משום חומרתה הבלתי המוצדקת לשיטתו. לטענתו יש להתחשב בכך שהנאשמים הורשעו בעבירה אחת של כניסה שלא כדין לישראל ומבלי שביצעו עבירות נלוות. כמו כן יש להתחשב בגילם ובהיותם בגדר "בגירים- צעירים", וכן בכך כי כניסתם לתחומי המדינה נעשתה מתוך מצוקה כלכלית ולצרכי פרנסה. בנוסף על כך עתר בא כוח הנאשמים להתחשב בכך שהנאשמים מצויים במעצר מיום 8.5.16 לפי שלא עלה בידיהם לגייס את הערבויות הדרושות לצורך שחרורם. על כן, סבור בא כוח הנאשמים כי העונש ההולם את מעשי הנאשמים הוא הארכת המאסרים על תנאי. באשר לנאשם 3, אשר נגדו תלוי ועומד עונש של מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים, ביקש בא כוחו להתחשב במצבו הבריאותי ובנסיבותיו המשפחתיות הקשות. לחלופין, עתר בא כוח הנאשמים להסתפק בתקופה בה שוהים הנאשמים במעצר. בא כוח הנאשמים אף הוא הפנה לאסמכתאות מן הפסיקה אשר לשיטתו תומכות בעמדתו העונשית. עיינתי בכל האסמכתאות שהוגשו ואציין את חלקן: ת"פ (שלום רמלה) 12030-06-13 **מדינת ישראל נ' שיקאט ואח'** (ניתן ביום 14.10.13), שם הועמד עונשו של נאשם, כבן 22 ללא עבר ביטחוני פלילי, אשר כניסתו לתחומי המדינה שלא כדין הייתה לצרכי פרנסה, על הארכת מאסר על תנאי למשך שנתיים; ת"פ 34259-03-14 (שלום רמלה) 34259-03-14 **מדינת ישראל נ' דעאגנה** (ניתן ביום 23.3.15) שם הועמד עונשו של נאשם אשר הורשע בעבירות של כניסה שלא כדין לישראל והתחזות לאחר על הארכת המאסר על תנאי למשך שנתיים, תוך שבית המשפט התחשב, בין היתר, בכך שלא נשללה טענת הנאשם כי נכנס לשם עבודה ושלא על מנת לבצע עבירה; ת"פ (שלום כפר סבא) 16606-06-15 **מדינת ישראל נ' עודה** (ניתן ביום 17.11.15) שם הועמד עונשה של נאשמת שהורשעה בעבירה של כניסה שלא כדין לישראל אותה ביצעה סמוך מאוד לפני תום תקופת המאסר המותנה על הארכת המאסר המותנה למשך שנתיים נוספות; ת"פ (שלום רחובות) 45820-01-16 **מדינת ישראל נ' שריתח** (ניתן ביום 28.3.16) שם נדון נאשם צעיר, בעל עבר פלילי בעבירות דומות, אשר נכנס ארצה למטרות עבודה, להארכת תקופת המאסר המותנה למשך שנתיים נוספות ולקנס בסך של 6,500 ₪ תוך שנקבע כי בכך תחליף לעונש המאסר בפועל אשר בדרך כלל ראוי היה להטיל על הנאשם; ת"פ (שלום ראשון לציון) 26872-05-14 **מדינת ישראל נ' רשאידה** (ניתן ביום 16.11.15) שם גזרתי דינו של הנאשם באופן חריג למדיניות הענישה בשל מצבו הבריאותי להארכת המאסר המותנה למשך שנתיים נוספות. כאן המקום להפנות לגזר דין זה, לפי שהדגשתי בהדגשה רבתי כי אין הוא משמש כאסמכתא או כתקדים להארכת מאסר מותנה בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין אלא גזר הדין מבוסס על הנסיבות המיוחדות של המקרה.

דברי הנאשמים.

הנאשם 1 מסר כי נכנס לתחומי מדינת ישראל על מנת לעבוד ולהתפרנס לקראת חג הרמדאן, וכי אשתו בהיריון ועומדת ללדת.

הנאשם 3 מסר כי נכנס לישראל על מנת להתפרנס, כי אמו חולה וכי הוא זקוק לכסף על מנת לעבור ניתוח ביד שמאל.

דין והכרעה.

לפני שלושה נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירה של כניסה שלא כדין לישראל. העבירה בוצעה ביום 8.5.16 שעה שכנגד כל אחד מהנאשמים תלוי ועומד מאסר מותנה בגין הרשעה קודמת בעבירה זוהה.

באת כוח המאשימה סבורה כי העונש ההולם את מעשה הנאשמים בהתחשב בעברם הפלילי ובמצב הביטחוני בעת ביצוע העבירה הוא מאסר בפועל מצטבר להפעלת המאסר המותנה. מנגד, סבור בא כוח הנאשמים כי המניע לכניסתם של הנאשמים לתוככי המדינה שלא כדין כמו גם נסיבותיהם האישיות והמשפחתיות הכלכליות מצדיקות הארכת המאסרים על תנאי ולחלופין מאסר בפועל חופף לימי מעצרם.

נוכח מהות המחלוקת שבין באי כוח הצדדים אדרש תחילה לשאלה האם בנסיבות העניין מתקיימים שיקולים המצדיקים הימנעות מהפעלת המאסר המותנה העומד כנגד הנאשמים והארכת תקופתו.

סעיף 55 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן- "חוק העונשין") קובע הכלל לפיו תוצאת ביצוע עבירת תנאי היא הפעלתו של המאסר המותנה. חריג לכלל זה טבוע בסעיף 56 לחוק העונשין לפיו במקרים חריגים ומטעמים שיירשמו רשאי בית המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי אם בנסיבות העניין מתקיימים שיקולים המצדיקים זאת חלף הפעלת המאסר המותנה ובתנאי שלא הוטל בשל העבירה הנוספת עונש מאסר.

בהתאם להוראות הדין, ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ולכלל השיקולים הרלבנטיים, הגעתי לכלל מסקנה כי אין בנסיבות העניין להצדיק הארכת תקופת התנאי חלף הפעלתו. לנאשמים הרשעה קודמת בגין עבירה של כניסה שלא כדין לישראל אשר בגינה נדון, כל אחד מהם, למאסר בפועל ולמאסר מותנה.

הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירות של כניסה שלא כדין לישראל והפרעה לשוטר במילוי תפקידו אותן ביצעו בתאריך 16.2.16- פחות משלושה חודשים בלבד עובר לביצועה של העבירה הנוכחית, ואשר בגין נדונו למאסר בפועל למשך 31 ימים ולמאסר מותנה של חודשיים ימים למשך תקופה של שנתיים.

הנאשם 3 הורשע בעבירות של כניסה שלא כדין לישראל, גניבת רכב ונהיגת רכב מנועי ללא רישיון, אותן ביצע ביום 23.7.13, ובשתי עבירות של גניבת רכב, ונדון למאסר בפועל למשך 13 חודשים ולמאסרים על תנאי, כאשר בגין עבירה

של כניסה שלא כדין לישראל נדון למאסר מותנה של 5 חודשים למשך 3 שנים.

לא התעלמתי מנסיבותיהם האישיות של הנאשמים ואולם לא מצאתי באלה נסיבות מיוחדות וחריגות המצדיקות הקלה בדין עם הנאשמים. נסיבותיהם האישיות של הנאשמים יבואו לידי ביטוי בגזירת עונשם אולם אינן מצדיקות סטייה מן הכלל הקבוע בסעיף 55 לחוק העונשין. הניסיון השיפוטי המצטבר מלמד כי מצוקה כלכלית ומשפחתית הינה, למרבה הצער, מאפיין הנטען תדיר בעניינים של נאשמים בעבירות שב"ח ואולם אין בו כשלעצמו להצדיק כניסה בלתי חוקית לתחומי המדינה. תופעת כניסה שלא כדין לישראל אמנם אינה מהווה סיכון מידי ומוחשי לביטחון המדינה ולביטחונם של תושביה אולם יש בה לפגוע באופן עקיף באלה ולו משום פגיעה בכוח ההרתעתי של האכיפה אשר מעודד כניסתם של אלה המבקשים לבצע פיגועי טרור.

באשר למתחם העונש ההולם את מעשה העבירה של כניסה שלא כדין לישראל ידועה הלכת בית המשפט העליון ברע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.12.14) לפיה מתחם הענישה ההולמת לעבירת שב"ח המבוצעת לצרכי פרנסה, בהעדר עבירות שנלוות לה, נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר למשך חמישה חודשים, הכוללים הן את תקופת המאסר המותנה והן את תקופת המאסר בפועל. עוד נפסק כי מתחם הקנס ההולם נע מאפס ₪ ועד 2,000 ₪.

באת כוח המאשימה טענה כי בהתחשב במצב הביטחוני הנוכחי השורר במדינה יש להחמיר את גבולות מתחם העונש באופן שיעמוד על מאסר בפועל למשך חודש ימים בגבולו התחתון ועל שישה חודשי מאסר בפועל בגבולו העליון. בא כוח הנאשמים טען כי אין מקום לקביעת מתחם חמור יותר מזה שנקבע בעניין אלהרוש וכי הנאשמים עומדים בתנאי אותו מתחם, לפי שביצעו את העבירה בשל כורח כלכלי.

בעניין השפעת המצב הביטחוני הנוכחי על גזירת עונשם של נאשמים בעבירת שב"ח הבעתי דעתי לאחרונה בגזר דין בת"פ 37412-09-15 (שלום ראשון לציון) **מדינת ישראל נ' עדילי ואח'** (ניתן ביום 16.5.16). אין חולק כי הנאשמים שלפני ביצעו את העבירה בעיצומו של גל טרור המכונה "טרור יחידים" השורר בתוככי המדינה המטיל אימתו על תושבי המדינה ופוגע בתחושת הביטחון ובשגרת החיים. רשויות הביטחון מפנות מאמצים כבירים על מנת למגר את גל הטרור ובמטרה לסכל פיגועים המבוצעים על ידי מסתננים שלא כדין לתוך שטחי המדינה. לצד זאת יש להגביר את אפקט ההרתעה והכלי לכך הוא בהחמרת הענישה. לפיכך אני סבור כי מתחם העונש ההולם ראוי כי יעמוד אף בגבולו התחתון על עונש מאסר בפועל.

בבואי לגזור עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם, התחשבתי בהודאתם בעובדות כתב האישום, בנסיבותיהם האישיות של כל אחד מהם, ובתקופת מעצרם אך גם בעברם הפלילי. ובעניין העבר הפלילי אציין כי באשר לנאשם 3 מצאתי נסיבות לחומרה בשים לב לכך כי הרשעתו הקודמת בעבירה של כניסה שלא כדין לישראל כללה אף הרשעה בגין עבירות של גניבת רכב ונהיגה ללא רישיון.

באיזון בין השיקולים- אלה לקולא ואלה לחומרא- אני בדעה כי יש להעמיד עונשם של הנאשמים 1 ו-2 ברף התחתון של המתחם ואת עונשו של הנאשם 3, בהתחשב בעברו הפלילי, ברף הבינוני של המתחם. כמו כן ובהתחשב בגילם של

הנאשמים ובמצוקה הכלכלית שהניעה אותם לבצע את העבירה, אני מוצא לנכון לחפוף באופן חלקי בין המאסר שיושת עליהם בתיק זה לבין המאסר המותנה שיופעל.

ואלה העונשים אשר אני גוזר על הנאשמים:

לנאשמים 1 ו-2:

חודש ימים מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת המאסרים המותנים למשך חודשיים שהוטלו על כל אחד מהנאשמים בת"פ 40693-02-16.

העונשים הללו ירוצו בחופף ובמצטבר באופן שתקופת המאסר הכוללת הינה למשך חודשיים ושבועיים.

עונש המאסר ירוצה מיום מעצרו של הנאשמים 8.5.16.

כמו כן אני גוזר על הנאשמים 1 ו-2 חודשיים (שני חודשים) מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שנתיים מיום שחרורם ממאסר לא יעברו עבירה על חוק הכניסה לישראל.

אני מטיל על הנאשמים 1 ו-2 קנס בהתחשב במצבם הכלכלי.

לנאשם 3:

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה של חמישה חודשים שהוטל על הנאשם 3 בת"פ 49182-07-13, בניכוי ימי מעצרו.

כמו כן אני גוזר על הנאשם 3 חודשיים מאסר בפועל בגין הרשעתו בתיק זה.

המאסרים הללו ירוצו בחופף ובמצטבר באופן שתקופת המאסר הכוללת הינה למשך ארבעה חודשים. המאסר ירוצה מיום מעצרו של הנאשם 8.5.16.

אני גוזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים, והתנאי הוא שבמשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר

לא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל.

איני מטיל על הנאשם 3 קנס בהתחשב במצבו הכלכלי.

מוצגים: ייעשה בהם לפי שקול דעתו של הממונה על החקירה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ו, 27/06/2016 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

הוקלדעלידיפעתמינאי